

NBRIS

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de
Bogdan-Alexandru Stănescu.

Traducere publicată cu sprijinul Ministerului Culturii din Brazília/Fundação
Biblioteca Nacională.

Obra publicada com o apoio do Ministério da Cultura do Brasil/Fundação
Biblioteca Nacional.

João Paulo Cuenca, *O único final feliz para uma história de amor é um
acidente*

Copyright © J.P. Cuenca, 2010

By arrangement with Literarische Agentur Mertin Inh. Nicole Witt e.K.,
Frankfurt am Main, Germany

All rights reserved

© 2015 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială,
multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea,
scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția
publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea perma-
nentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării
informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare
săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezentă o
încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se
pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Rozenn Leard, Phathawut Thipapal, Monicaclinton/
Dreamstime.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

CUENCA, JOÃO PAULO

Singurul final fericit pentru o poveste de dragoste e un accident /
João Paulo Cuenca; trad. din lb. portugheză de Iolanda Vasile. – Iași:
Polirom, 2015

ISBN print: 978-973-46-5219-8

ISBN eBook: 978-973-46-5598-4

ISBN PDF: 978-973-46-5599-1

I. Vasile, Iolanda (trad.)

821.134.3-31 = 135.1

Printed in ROMANIA

João Paulo Cuenca

Singurul final fericit
pentru o poveste de dragoste
e un accident

Traducere din limba portugheză și note
de Ioana Vasile

POLIROM
2015

Iulana Romiszowska se culcă pe-o parte, își unește mâinile sub cap și se întoarce cu fața la perete. Tălpile aspre ale picioarelor ei lungi se aliniază una peste alta, cu mormurile atingându-se. Echipamentul submarinului, deja instalat în micul apartament de către dl Suguro Shibata, profesor al Asociației de Fugu Armonios din Tsukiji, spionează această construcție paralelă cu marginea patului.

Dacă ar avea ochi, tălpile picioarelor Iulanei ar vedea-o pe dansatoarea Kazumi împăturind și așezând haine, cu evident dezgust, pentru că mai apoi să arunce totul în sertare vopsite în acrilic.

Iulana poartă o pijama bărbătească; Kazumi, numai o bluză lila și chiloți. Dacă Iulana s-ar uita la prietena ei, aşa cum ne uităm noi acum, și-ar da seama că picioarele desculțe ale lui Kazumi sunt deosebit de perverse astăzi. Picioarele și degetele picioarelor lui Kazumi sunt atât de *infiorător* de mici și delicate, că par de bebeluș, iar astăzi

sunt și mai încrețite și mai curbate înspre înăuntru ca de obicei. Dacă ochii Iulanei ar poposi asupra lor (stă cu fața la perete și ca să scape de imaginea asta), ar rămâne în dubiu între dorința de a i le suge, lingând cu mare încetineală spațiul curbat dintre degetele mici, și instinctul de a i le smulge cu un clește.

Toate astea se întâmplă, sau nu, în garsoniera pe care cele două o împart în Meguro. Jaluzeaua este trasă, dar nu suficient cât să împiedice luminiile roșiatice care licăresc pe fațada blocului și inundă camera cu o strălucire neobișnuită.

— Pot să-ți spun ceva ce nu am spus nimănui? o întrebă Iulana pe Kazumi, care acum începe să-și steargă cu vată și acetonă oja de pe unghiile de la picioarele aşezate pe tatami.

— Depinde. E scârbos?

— De ce nu-mi răspunzi niciodată cu da sau nu?

— Spune odată și nu mă mai plictisi. Mi-e foame. Vrei ceva de la bucătărie?

Nu e nevoie ca dansatoarea Kazumi să meargă foarte mult. Apartamentul în care ne aflăm este minuscul și dezordonat, cu haine, farfurii și hârtii îngrămadite prin toate ungherale. Pe singura noptieră, pe care stă un televizor defect din anii 1990, se mai înghesuie și cărți ale unor guru renumiți, reviste de modă cu manechine celebre

pe prima pagină și păpuși de plus care imită personaje famoase de la televizor – sunt lucrurile lui Kazumi.

Iulana Romiszowska folosește drept bibliotecă pentru cele câteva cărți pe care le-a adus cu ea un dulăpior aflat pe mașina de spălat rufe.

Podeaua acoperită cu tatami este mereu plină de fire de păr pe care amândouă le lasă prin casă, unele negre și foarte lungi, celealte blonde și ceva mai scurte.

Desenul pe care îl trasează aceste fire pe podea, în ciuda a ceea ce ar putea crede Iulana și Kazumi, nu este deloc aleatoriu. Părul Iulanei apare mereu pe jos sub forma unui semn de întrebare întors. Al lui Kazumi, drept ca săgețile negre, arată mereu spre firele blonde ale Iulanei Romiszowska.

Kazumi are mai multe fire de păr pe cap. Chiar și aşa, părul Iulanei este cel care abundă pe jos.

Pe cubul de plastic ce stă pe post de măsuță de pat lângă Iuliana, se află un pahar de Bloody Mary, așezat pe un dicționar român-japonez, pe un roman de Gide, pe o revistă *Plastike* și pe un ghid turistic al orașului Tokyo. Întinde mâna, ia o gură din băutură și se culcă din nou cu spatele la Kazumi, care acum se întoarce de la bucătărie – o gaură în perete pentru microunde, un frigider, un aparat de gătit orez, o mașină de spălat rufe și un dulap

de metal. Kazumi se aşază cu picioarele încrucişate pe tatamiul pe care obişnuieşte să doarmă, desface un pachet de biscuiţi de grâu şi spune:

— Ce voiai să-mi povesteşti?

— Nişte vise pe care le am. Trebuie să povestesc cuiva.

— Ah, ador visele. Povesteşte!

Reacţia rapidă şi infantilă a lui Kazumi o enervează pe Iulana Romiszowska. Chiar şi aşa, e hotărâtă: are nevoie să împărtăşească acea povară cu cineva. În seara asta şi-ar povesti visele cele mai intime oricui i-ar ieşi în cale, inclusiv lui Kazumi şi, fără ca Iulana să ştie, inclusiv nouă, tuturor.

— Visele au început pe când aveam şase ani. În ele, nu ştia bine de ce, toate fetele de vârstă mea trebuiau să treacă printr-un ritual, care începea cu o maşină ce ne făcea să rămânem mici rău. Apoi ne puneau înăuntrul unor păpuşi cu corp de femeie mai în vîrstă, ca o *Barbie*, înțelegi?

Glasul Iulanei capătă un ton grav şi, de acum încolo, amândouă vor vorbi mai încet, cu vocea nocturnă pe care o foloseşti de când se lasă crepusculul – ca şi cum ar şti că noi, de fapt, putem să le auzim.

— Da. O păpuşă, şi tu înăuntrul păpuşii.

— Eu eram acelaşi copil. Numai că în miniatură, într-o încăpere, închisă *înăuntrul* păpuşii, într-un

punct central al ei. Ca și cum aș fi fost prizonieră într-un soi de cameră de hotel foarte întunecoasă.

Atunci, păpușa intra pe un fel de linie de producție a unei fabrici și muncitorii o treceau din mână în mână.

— Hm.

— Iar eu, în miniatură, înăuntrul păpușii, simteam fiecare atingere a ghearelor de metal ale unor roboți care reproduceau atingerea bărbaților pe mine, pe mica mea miniatură ascunsă într-o încăpere, într-o cameră de hotel, acolo înăuntru. Ești atentă? Vrei să repet?

— Nu. Te urmăresc. Ce vis complicat! Continuă, te rog.

Kazumi deja a căpătat altă expresie. Dacă Iulana Romiszowska s-ar întoarce cu fața către ea, și-ar da seama că dansatoarea este complet captivată.

— Cu timpul, bărbații, cu toții mai bătrâni decât mine, au început să-i scoată hainele păpușii, iar eu le simteam la rându-mi atingerile pe trupul meu dezgolit. Era trupul meu de copil de șase ani.

— Te violau?

— Nu. Era totul normal. Apoi, eu mă intorceam acasă și toate continuau să fie la fel, pentru că ăsta era un fel de rit de trecere, și nimeni din familia mea nu vorbea despre asta. Apoi, visele s-au schimbat. Nu mai exista păpușa.

— Nu mai există *intermediere*...

— Eram eu cu corpul meu de șase ani care trecea prin mâinile bărbaților. Cu timpul, au început să-mi bage lucruri înăuntru, și în față și în spate. În perioada asta, eu stăteam pe o masă și alți bărbați mă priveau, îmi priveau corpul de șase ani, și luau notă ca și cum m-ar fi analizat. Și schimbau impresii despre mine într-o limbă pe care eu nu o înțelegeam. Era ca și cum ar fi vorbit în japoneză, doar că mult mai rapid.

— Pentru mine ar fi fost ca și cum ar fi vorbit în rusă...

— Eu vorbesc română, ți-am mai zis.

— Ah, da.

— Nu contează.

— Vorbeai despre ceilalți oameni...

— Da.

— Și ce se întâmpla?

— În perioadele astea, eu stăteam în patru labe, cu genunchii pe masă, și mă forțam să-mi deschid și mai mult orificiile trupului de șase ani.

— Și cum făceai asta?

— Nu știu. Dar știu că pot să simt asta, *fizic*, prin somn. După care mă trezesc și încă mă simt așa. Ca și cum tocmai aş fi făcut sex cu adevărat. E însășimantător.

— Și cine erau bărbații ăștia?